

запізнення); поєднання обох форм одночасно у процесі утворення ступенів порівняння прикметників або вживання застарілої суплетивної форми ступенів порівняння прикметників (*більш складніша. Наша група сама краща на курсі*). Порушенням стилістичних норм може слугувати використання мовних засобів, недоречних в офіційно-діловому стилі (розмовно-побутової лексики, жаргонізмів, вульгаризмів, нецензурної лексики тощо). Наприклад: *«Дана стаття є тяжкою, й громадяни отримують реальний строк позбавлення волі»*.

Отже, культура фахового мовлення майбутнього правоохоронця є якісним показником загальної культури особистості, від якої залежить ефективність професійного становлення майбутнього юриста. Формування культури фахового мовлення – одне з першочергових завдань вищої юридичної освіти.

Одержано 21.04.2017

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ТЕОРІЇ ТА ІСТОРІЇ ДЕРЖАВИ І ПРАВА
ФАКУЛЬТЕТУ № 1**

УДК 316.75(477)

Ярослав Васильович Синяк,

курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Кріцак І. В.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ: ВОЛЯ ДО СЕНСУ

На сьогоднішній день, в українському науковому просторі превалює правова експлікація відповідно до якої явище під назвою «національна ідея» в нашому суспільстві відсутнє в тенденції. Хоча переважна більшість науковців, громадських діячів, політиків та просто свідомих громадян постійно акцентують увагу на тому, що національна ідея – це така неймовірна фраза, твердження або тезис, яка б могла силою своєї енергії консолідувати суспільство та стати дороговказом для всього українського народу. Згадана більшість часто говорить про національну ідею і навіть підсвідомо розуміє про що йде мова, однак коли справа підходить до вираження цих думок на папері, одразу виникають проблеми в одностайності тлумачення, а дехто просто боїться відповідальності та обмежується простим формулюванням того, якою повинна бути національна еліта, у такий спосіб не говорячи предметно, по суті.

Виходячи з цього, з точки зору психології, уявляючи український соціум у образі однієї особи, або Левіафана (себто власне «державка» за Томасом Гоббсом), можна зробити висновок, що український Левіафан хворіє на

екзистенційну фрустрацію, тобто страждає через відсутність сенсу життя, в даному випадку національної ідеї. Звичайно, ототожнювати окрему психологію, особистість та суспільство в цілому не можна, однак незважаючи на це, можна провести паралелі та знайти схожі зв'язки, особливо коли мова йде про стихійний натовп або юрбу, які за своїм поведінням та реакціями на подразники у вигляді маніпулювання збігаються. До того ж, власне з маленьких частинок-особистостей складається велика українська нація.

Виходом з такої складної ситуації є, відштовхуючись від психології, логотерапія – тобто «воля до сенсу», психотерапія розроблена австрійським психологом Віктором Франклем. Логотерпія задекларує, що «сенси існування полягає в тому, що пацієнт повинен досягти в майбутньому». Насправді, ми не будемо застосовувати всі методи логотерапії для визначення сенсу існування українського суспільства, тобто української національної ідеї, а лише виокремимо декілька аспектів.

Так, українська національна ідея була сформована давно і має величезну історіографію, починаючи від сина Ноя – Яфета та того моменту, коли апостол Андрій Первозданий охрестив схили Дніпра, до новітнього часу, українська нація-автохтон постійно мала національну ідею – соборна українська державність, це стратегічна мета існування українського народу. Однак, у різну епоху та на кожному етапі існування перед українською нацією поставали різноманітні виклики та завдання, що стояли на заваді української державності. Для того, щоб їх подолати застосовувалися різноманітні тактичні методи та способи, котрі мали велику варіативність. Тому можна говорити, що національною справою, тобто реалізацію українського проекту відповідно до національної ідеї, в кожному окремому періоді історії були способи та методи, які кожного разу відрізнялися, тобто стійкої константи-формули української національної ідеї як такої і про яку говорять псевдонауковці не існує. Зараз українська нація зіткнулася з такими випробуваннями на міцність як гібридна війна, економічна та політична криза, тотальна корупція, зубожіння населення тощо.

За Ніцше «той хто знає, навіщо жити, може витримати будь яке як». Відповідно, до логотерапії ми мусимо перестати розпитуватися про сенс життя, а натомість думати про себе як людей, яким життя ставить виклики – щоденно та щогодинно. Життя врешті-решт – це відповідальність за знайденні правильні рішення поставлених життям та долею української нації завдань та проблем. Ми живемо в складну епоху випробувань – так давайте будемо гідними їх! А на запитання, що стане пам'ятником вашому існуванню? Ми відповімо «...хоч синам, як не собі, кращу долю в боротьбі».

Одержано 21.04.2017

